

испрати а прелюбезно на утринта така, каквото и четка си, и като ги виде че тръгнаха съ колата, влезна заедно съ майка си въ кашата.

Госпожа Анна рече на Иованча че ще излезне въ расходъ заедно съ него та да иде при брегатъ на прекрасната рѣка, която беше близъ при доматъ имъ. Тамъ обичаше она да иде честю; беше тамъ дѣбрава малка съ гжста сѣнка близъ при брегатъ, и сѣдалище подъ едно отъ дренесата, на което сѣднаха Иованчо и майка му, и като бѣха сичките наоколни имъ нѣща весели и тихи, тѣ се разговориха така:

І. Обѣща ми са, мамо, да ми кажешъ още повече за Бога, Небеснаго ми Отца, и сега имамъ голѣмо благодареніе да те чѣмъ.

М. Неги ще кажемъ, сыне мой, нѣколко нѣща, които є мѣчно да разѣмѣшъ. Понѣже Богъ є толкѣва великъ, а нѣе толкѣва малки. Той толкѣва силенъ, а нѣе толкѣва немощни. Той толкѣва премѣдръ, а нѣе толкѣва прѣпрости, за това не требѣва да се надаме че знаеме много за Него. Не-